

Giới thiệu Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng

Truyện Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng của tác giả Sơ Vân Chi Sơ thuộc thể loại ngôn tình cổ đại. Lần đầu tiên thấy nàng trong truyện Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng của tác giả Sơ Vân Chi Sơ, trầm đã biết -- nàng phải là nữ nhân của trầm.

Trầm muốn lấy nàng. Muốn nàng làm nữ nhân ngôn tình sủng của trầm. Trầm cảm thấy, ngoại trừ trầm ra, tất cả mọi người thế không bắt nạt nàng trên thế gian này đều đáng chết. Chỉ nhìn nàng một cái, là có cảm giác, đã là xa sông cách núi. Chuyện tình xưa của hoàng đế thúc thúc và tiểu cô nương xinh đẹp, 1v1, ngọt sủng, cuộc sống đã đủ khổ, nên trong truyện phải ngọt ngọt ngào ngào cho tiểu đường luôn, không ngược không rắc rối, được không?

Bạn đang đọc truyện *Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nửa Màu

Trong đây mắt cô nương kia có một mảnh mây mù mờ mờ không xác định.

Giống như mưa ngày xuân, như gió mùa hè, không thấy bóng dáng nhưng lại làm cho lòng người ngứa ngáy như bị mèo cào.

Dường như... Phải ôm nàng thật chặt vào lòng, hôn hôn rồi ôm ôm một cái mới giảm bớt được một chút.

Lần đầu tiên gặp nàng hắn đã nghĩ như vậy.

Vừa đến tháng tư, hoa đào nở rộ rực rỡ trên đầu cành, từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua như tơ lụa mềm mại, suối nước trong veo, mang theo vô số cánh hoa đào rụng tả tơi, đẹp đến nỗi cứ ngỡ như đang lạc trong mộng cảnh.

Mỗi khi đến thời gian này, rừng hoa đào Kim Lăng ở Tây sơn là đẹp nhất, những cánh hoa màu hồng phấn hòa quyện với dòng suối trong vắt chảy róc rách, những đám mây trắng bay lững lờ trên nền trời xanh ngắt, lúc ẩn lúc hiện như Tiên cảnh.

Hoa đào trồng ở vùng núi này cũng không phải loại bình thường, mà là một giống hoa đào đặc biệt do một vị danh sĩ tiền triều lúc ẩn cư ở phía nam tìm thấy, tuy cuối cùng không đạt được kết quả như ý nhưng hoa nở ra cũng rất đẹp, không giống loại hoa đào hồng nhạt bình thường, vành hoa có màu hơi xanh biếc, ngược lại có vài phần phong thái lạnh lùng của hoa mai.

Còn hương thơm cũng không nhạt nhẽo tầm thường như các loại hoa đào khác, hoa đào Kim Lăng có hương thơm thanh thuần lạnh lẽo giống như hoa mai mùa đông, không hề tầm thường. Chính vì vậy, cứ vào khoảng tháng ba tháng tư, người đến Kim Lăng ngắm hoa tập nập không dứt.

Lúc hắn đi tới thì đã thấy có một người lặng lẽ đứng ở nơi đây trước rồi, bên cạnh còn có một nha hoàn theo hầu, không cần suy nghĩ cũng biết có lẽ cô nương nhà nào đó đến ngắm hoa cho nên mới có người đi theo.

Đứng ở lưng đĩnh trên cao, hắn thờ ơ nhìn thoáng qua bên kia một cái, nhưng hắn không ngờ chỉ vừa mới liếc mắt, linh hồn nhỏ bé của hắn đã nhập vào người nàng, gọi thế nào cũng không trở lại.

Dáng người cô nương kia cao gầy, đứng dưới gốc hoa đào, mơ hồ chỉ nhìn thấy được nửa khuôn mặt nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Đại khái là nghe đồn hoa đào được trồng ở đây có hương thơm kì lạ, hắn chỉ muốn nghiêng đầu cảm nhận một chút, nào ngờ khi nhìn thấy người cách đó không xa hắn lại cảm thấy trong đầu mình như có pháo hoa rực rỡ, chỉ vì một nửa khuôn mặt của mỹ nhân mà hắn không tự giác ngơ ngẩn cả người.

Bàn tay vịn lan can hơi xiết lại một chút rồi buông ra.

“Ngóanh đâu tìm người xinh đẹp trong đám đông, nhan sắc nhân gian như bụi đất*”, thì ra, câu nói này không phải giả.

*Nguyên văn: 众里嫣然通一顾，人间颜色如尘土：Chúng lý yên nhiên thông nhất cố, nhân gian nhan sắc như trần thổ. Không hiểu nghĩa lắm nếu có chém sai xin lượng thứ, bạn nào hiểu nghĩa xin nhắc để mình sửa lại nhé ^^

Hắn chợt nở nụ cười rồi xoay người hỏi người hầu sau lưng: “Nàng có đẹp không?”

Người hầu đã đi theo hắn nhiều năm, hiểu rõ tính tình hắn, thấy tình trạng vừa rồi của hắn, trong lòng y đã hiểu rõ nhưng không dám nói bừa mà chỉ cung kính cúi đầu nói: “Vị cô nương kia tựa như thần tiên, nô tài làm sao dám bình phẩm, người cứ đùa nô tài.”

“Người thật dẻo miệng”, nói xong hắn cũng không thèm để ý nữa mà quay đầu cười sâu xa nhìn cô nương kia, một lúc lâu sau cuối cùng hắn cũng mở miệng: “Đi điều tra xem nàng là cô nương nhà ai.”

Dừng lại một lúc rồi hắn nói tiếp: “Sau khi hỏi cung, phải bẩm báo rõ ràng cho trầm.”

*****

Thanh Li kéo một cành hoa đào đến trước mặt, nàng tinh tế ngửi hương thơm của nó rồi liếc mắt nhìn qua mẫu thân Đồng Thị đang chậm rãi đi tới, bà mỉm cười hỏi nàng: “Thế nào? Hoa đào nửa màu Kim Lăng không phải là hư danh chứ?”

Màu sắc hoa đào nơi đây rất khác với những nơi khác, vòng trong cánh hoa e ấp lộ ra màu hồng phấn, vòng ngoài là màu xanh biếc nhẹ nhàng, cho nên mới nói hoa đào nửa màu nơi đây vừa đẹp vừa thanh cao, nổi tiếng khắp nơi.

Thanh Li nhẹ nhàng buông cành hoa kia ra, “Đúng thật là rất xuất sắc, hương thơm thanh khiết độc nhất vô nhị.”

Đồng Thị ngẩng đầu ngắm đóa hoa đào rực rỡ sum suê trên cành, bà mỉm cười nói: “Cư sĩ Trầm Nghiêu cố ý nhờ người mang loại hoa đào đặc biệt này về từ phía nam, sao có thể hời hợt được? Có điều nói đi cũng nói lại chỉ có danh sĩ như ông mới có tâm tư khéo léo đến vậy.”

Cư sĩ Trầm Nghiêu, chính là vị danh sĩ tiền triều ẩn cư kia.

Thanh Li bĩu môi: “Cư sĩ kia ưa thích hoa mai thì cứ dứt khoát trồng mai là được rồi, hoa mai cũng có hương thơm, cánh hoa xanh biếc cũng có, cần gì gài vào mấy cây hoa đào này, con thấy chẳng ra làm sao cả.”

Đồng Thị nghiêng người liếc nàng, nói nhỏ: “Con lo ngắm hoa đào được rồi, vừa ngắm loại hoa đặc biệt của người ta, vừa ngắm người ta, dù cho con có lý cũng không được.”

Thanh Li hừ một tiếng, nàng tùy ý đưa tay sờ đóa hoa đào trước mặt.

Đúng lúc một cơn gió nhẹ thổi qua cuốn theo vài cánh hoa lung lay sắp rơi khỏi cành, vừa khéo cánh hoa kia rơi ngay lên trán Thanh Li.

Lúc đầu Đồng Thị hơi hoảng hốt lấp bắp, nhưng sau đó bà lập tức cười rộ lên, đám nha hoàn sau lưng cũng buồn cười không thôi.

Trước mặt Thanh Li không có gương nên tất nhiên nàng không biết hiện giờ mình trông như thế nào, nhưng khi thấy vẻ mặt Đồng Thị, cộng thêm xúc giác trên trán, thì nàng đã biết mọi người đang cười cái gì rồi.

Nàng đưa tay lấy cánh hoa xuống, vừa nắm nó trong tay vừa nói: “Nương làm sao thế? Còn hùa với người khác cười con, rốt cuộc ai mới là nữ nhi của người đây?”

Đồng Thị cười nói: “Con là nữ nhi của ta nên ta mới cười đấy, nếu là người khác ta đã không thèm để ý rồi.”

Bà vừa nói vừa đưa tay ra nhận lấy cánh hoa kia, sắc mặt hơi thay đổi: “Cái này .... Có phải cánh hoa vừa rơi trên trán con không?”

Thanh Li cúi đầu liếc một cái rồi thuận miệng nói: “Đúng ạ.” Thấy Đồng Thị giật mình nàng cũng ngây ngẩn cả người, “Sao vậy ạ?”

Đồng Thị kéo tay nàng qua, đặt cánh hoa nhỏ hình trái tim vào tay nàng lần nữa, “Con tự xem đi, cánh hoa này có gì khác thường không?”

Thanh Li lật cánh hoa nhìn đi nhìn lại mấy lần, nhưng nàng chẳng thấy có gì khác thường, nàng không khỏi nghi ngờ: “Có gì kì lạ đâu ạ, chỉ là một cánh hoa nhỏ bình thường thôi mà.”

Vừa nói xong, nàng cũng hiểu ra mấy phần, nên mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn cây hoa đào bên cạnh mình.

Trên khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần của Đồng Thị chứa đầy ý cười: “Nơi này là rừng hoa đào nửa màu, nhưng cánh hoa vừa rơi vào mặt con lại có một màu hồng rực rỡ, con nói xem có phải quá kì lạ không?”

Thanh Li ngạc nhiên trả lời: “Đúng ạ”

Đồng Thị lặng lẽ nhìn nàng một lát rồi đưa tay vén tóc mai hơi lộn xộn ra sau tai cho nàng, dịu dàng nói: “Có người từng nói, ai tìm được một cánh hoa đào đều màu trong rừng đào nửa màu thì người đó rất may mắn. Nếu là nam nhân nhất định sẽ hiển ngang bay lên tận tột xanh, còn nếu là nữ nhân....”

Thanh Li chưa từng nghe qua chuyện này nên rất hứng thú, thấy Đồng Thị dừng lại không chịu nói tiếp, nàng chịu không được lên tiếng thúc giục: “Còn nữ nhân thì sao ạ? Nương mau nói đi!”

Đồng Thị mỉm cười rút tay mình về, vui vẻ nói: “Là nhân duyên của con đã tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phong Hậu.

Trời còn chưa sáng, bên ngoài trời đã đổ mưa.

Mặt trời phía đông còn chưa kịp lộ dạng đã bị một lớp mây đen mờ mịt bao phủ, chỉ trong chớp lát, toàn bộ vùng trời biến thành màu đen u ám.

Thời tiết tháng tư không tính là lạnh, Kim Lăng là vùng nằm chênh về phía nam, trong không khí sáng sớm có chút mùi vị ẩm ướt khó chịu, bởi vì nguyên nhân này, ban đêm lúc chìm vào giấc ngủ, Thanh Li cũng lười gọi người đóng cửa sổ, mở một cánh cửa sổ để cho thoáng khí, bây giờ tỉnh dậy, tiếng mưa rơi đã đầy bên tai.

Trời mưa rất thích hợp để đi ngủ, Thanh Li cũng nhân cơ hội chợp mắt một lát, nằng lười biếng lật người nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, không lâu sau đã nhắm mắt lại đi vào mộng đẹp.

Mơ mơ màng màng ngủ không biết bao lâu, hình như bên cạnh có người đang gọi mình, nghe giọng nói, là nha hoàn Ngọc Trúc của nàng.

Giọng nói của Ngọc Trúc rất dịu dàng, nhưng lại mang theo vài phần sốt ruột khó nén: “Tiểu thư, tiểu thư? Mau tỉnh dậy, Chính Sử tuyên chi đã đi qua phố Huyền Vũ, đi qua đầu phố là đến phủ chúng ta rồi!”

Chắc là do mở cửa sổ nên gió thổi vào, Thanh Li hơi đau đầu, nằng nhẹ nhàng chau mày lại, vừa dụi dụi mắt vừa lẩm bẩm hỏi: “Tuyên chi gì, Chính Sử nào?”

Ngọc Trúc chưa kịp mở miệng, thì Đồng Thị đã vội vàng đi vào, vừa nhìn thấy Thanh Li còn đang nằm, bà liền thay đổi sắc mặt, nhẹ giọng trách mắng: “Không phải sai các người gọi tiểu thư dậy à? Sao tiểu thư vẫn còn ngủ.”

Thanh Li ngồi dậy, nghi ngờ nói: “Làm sao vậy nương, xảy ra chuyện gì ạ?”

Ánh mắt Đồng Thị hơi phức tạp, đáy mắt còn chưa hết bàng hoàng và sầu lo, thấy nữ nhi như thế, bà đành dịu dàng cười cười: “- - Cũng không có chuyện gì, thức dậy đi rồi theo nương ra ngoài tiếp chi.”

Chính Sử đến tuyên chi là Đại học sĩ Trần Đông Lâm, phó sử là Tả Đô Ngự Sử Nam Nhạc, hai người liếc mắt nhìn nhau trên lưng ngựa, tuy là lão hồ ly đầy kinh nghiệm trên quan trường, nhưng trong mắt ít nhiều cũng có chút phần nghi ngờ.

Thái giám trong nội cung còn đi theo sau lưng, nên hai người nói gì cũng không tốt, hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu với nhau xem như là chào hỏi.

Thanh Li bị người ta lôi từ trong chăn ra, sau khi nằng rửa mặt ăn mặc chỉnh tề xong thì đi theo Đồng Thị đến sảnh chính đợi, ở đây nằng gặp được phụ thân mình Ngụy quốc công và cả nhà Nhị thúc Nhị thẩm.

Không biết tại sao, nhìn sắc mặt tất cả mọi người dường như đều là vội vàng mà đến, ánh mắt nhìn về phía nằng có ngạc nhiên mừng rỡ, có kinh ngạc, có hâm mộ, thậm chí còn có mấy phần kính nể khó hiểu.

Kính nể?

Ta sinh ra đẹp như vậy, một chút cũng không dọa người, các người sợ cái gì!

Có lẽ do mới tỉnh ngủ cho nên trong đầu nằng còn hơi mơ hồ, nằng chưa kịp hoàn hồn đã thấy hai nam tử mặc quan phục đang đi vào chính sảnh.

Thanh Li chỉ biết duy nhất một người là Đại học sĩ Trần Đông Lâm - - Lúc trước ông hay đến nhà mình uống rượu.

Dường như là có một cơn gió nhẹ thổi qua, đầu óc bị thấm mưa lạnh của nằng nháy mắt tỉnh táo lại, gần như theo bản năng, Thanh Li quay qua nhìn Đồng Thị bên cạnh.

Đồng Thị không hề nhìn nằng, lông mày bà nhíu lại, có điều bà mượn tay áo rộng nhẹ nhàng nắm tay nằng âm thầm trấn an.

Thanh Li yên tâm hơn mấy phần.

Sau khi Trần Đông Lâm gật đầu ra hiệu với Ngụy quốc công, ông bèn nhận lấy một cuộn thánh chỉ màu vàng từ trong tay thái giám ở phía sau, thấy mọi người đã cung kính quý xuống, ông bắt đầu cao giọng tuyên đọc.

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết:

Trẫm nhận ơn huệ của trời, bận rộn cùng cố giang sơn, bây giờ quốc thái dân an, vì thế nên chuẩn bị nghi lễ, lấy lễ giáo làm trọng. Xét thấy nữ nhi Ngụy Quốc Công nhân phẩm đức độ có thừa, xinh đẹp hiểu lễ nghĩa, dịu dàng hiền thực thích hợp quản lý lục cung. Nằng kiên trinh giữ mình trong sạch xứng đáng là mẫu nghi thiên hạ. Nay Trẫm sắc phong nằng làm Hoàng hậu, duy trì hoàng tự, khai chi tán diệp, nối tiếp truyền thống tốt đẹp của tổ tiên.

Khâm thủ.

Sắc mặt Ngụy Quốc Công trang nghiêm cẩn trọng tiến lên tiếp chỉ, trong mắt ông không thấy được bóng dáng vui vẻ là mấy, trái lại còn có chút lo lắng

mơ hồ.

Trần Đông Lâm lo lắng vỗ vai ông, ngay cả râu cũng khẽ run: “Chuyện tốt mà, chúc mừng chúc mừng, mấy ngày nữa là phải bày tiệc rượu đấy nhé.”

Nguy Quốc Công biết tâm ý của ông - - thái giám trong cung còn ở đây, nếu bày ra sắc mặt không tốt, nhờ đầu truyền đến tai hoàng đế nói Nguy Quốc Công phủ sinh lòng bất mãn, thua thiệt sẽ chỉ là nữ nhi của mình, có lẽ người sẽ cho rằng Nguy Quốc Công phủ có ý mạo phạm.

Dù trong lòng chưa chắc nhưng trên mặt ông vẫn treo vài phần ý cười đưa hai vị sử thần đi ra cửa - - bọn họ còn phải quay về phục chỉ, ông vừa tiễn đưa vừa nháy mắt ra hiệu với Đồng Thị.

Đồng Thị đã sớm sai người chuẩn bị tiền thưởng và hồng bao, không cần Nguy Quốc Công nhiều lời, bà ngầm hiểu ý kín đáo đưa cho thái giám đi theo, tiếp theo lại hạ lệnh ban thưởng cho người trong phủ một tháng tiền lương, xem như là tạo chút không khí vui mừng.

Thanh Li được Đồng Thị dạy bảo từ nhỏ, quy tắc lễ nghĩa nàng đều thuộc nằm lòng, vừa thấy có người đến đây tuyên chỉ, sau lưng còn có thái thái giám, rồi suy nghĩ một chút về thái độ thay đổi của người bên cạnh đối với mình, nàng mơ hồ có thể đoán ra vài phần.

Cho tới bây giờ, vài phần suy đoán kia đã trở thành hiện thực.

Đó là thánh chỉ phong hậu - - nàng sắp làm hoàng hậu.

Hay nói cách khác, từ lúc ban thánh chỉ kia, nàng đã là hoàng hậu rồi.

Không quá nửa chén trà, nàng từ nữ nhi của Quốc Công phủ, nhảy lên thành nữ nhân tôn quý nhất Đại Tàn, ánh mắt người xung quanh mang theo hâm mộ và kính nể, dây đặc chặt chẽ rơi xuống người nàng, mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Nhưng thực tế, tới giờ khắc này, nàng vẫn cảm thấy mình giống như giẫm trên mây, bay bổng, không chân thực chút nào.

Trên thánh chỉ nói là nữ nhi của Nguy Quốc Công, nhưng mà phụ thân chỉ có mình nàng là nữ nhi, cho nên, là nàng sao?

Vô thức, trong đầu nàng hiện ra ấn tượng của mình đối với hoàng đế.

Mười mấy năm trước hoàng đế đăng cơ, cẩn thận nghĩ lại, ít nhất danh tiếng cũng vang khắp thiên hạ.

Trong đầu nàng tưởng tượng ra một đại thúc xấu xí, mặt đầy râu quai nón.

Có điều... Thanh Li có hơi khó sở nghĩ - - mình mới có mười sáu tuổi mà.

Ngay cả phụ thân, bây giờ cũng mới ba mươi sáu tuổi thôi.

Vừa nghĩ như thế, nàng đã không có tâm trạng vui mừng vì sắp trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ nữa, trái lại khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, lộ ra vài phần buồn bực khó tả, cộng thêm lo lắng không thể nén lại được.

Nàng chỉ là tiểu cô nương tầm thường, muốn tìm một người có lòng, cùng mình sống cả đời.

Nhưng mà bây giờ, ông trời ban cho mình người này, rõ ràng là không được.

Hắn lớn tuổi hơn mình nhiều như vậy, hắn danh chính ngôn thuận có tam cung lục viện, theo như tất cả những tin đồn về hắn thì hắn không phải người dịu dàng sẵn sốc khéo hiểu lòng người.

Vừa nghĩ như thế, nàng thật sự vui không nổi.

Đồng Thị dặn dò đám người hầu và đối phó với nhị phòng xong, sau đó bà mới có tâm trạng quan tâm nữ nhi của mình, thấy vẻ mặt nàng ỉu xiu, bà đau lòng nói: “Làm sao vậy, con còn đau đầu sao?”

Thanh Li nhẹ nhàng lắc đầu, lại lập tức gật đầu, cũng không biết là đau hay là không đau.

Đồng Thị nhìn ra được nàng có tâm sự, bà trầm ngâm một tiếng dẫn nàng trở về tiểu viện của mình, vào thời gian này mời đại phu thì không tốt lắm, bà chỉ có thể dìu nàng lên giường, cho nàng uống mấy ngụm canh gừng: “Có lời gì muốn nói thì cứ nói ra, không cần để ở trong lòng mà khó chịu.”

Thanh Li chôn đầu trong gối, rầu rĩ nói: “Nương, con lo lắng, con sợ.”

“Con ngoan, đừng sợ.” Đồng Thị biết nàng suy nghĩ cái gì, bà cũng đau lòng nên mở miệng khuyên giải: “Nương biết con đang sợ, nhưng mà, chuyện này không thể trở về như lúc đầu, nếu xảy ra vấn đề gì sẽ rất khó ăn nói.”

Thanh Li im lặng một lát, cuối cùng nói: “Nương bớt buồn phiền, con đều hiểu.”

Thánh chỉ đã ban, không thể sửa đổi, thay vì ngồi đây mơ tưởng chuyện không thể, chẳng bằng suy nghĩ xem sau này phải làm thế nào.

Cần thận suy nghĩ, việc hôn sự này, thật sự cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Mặc dù Kim Thượng lớn tuổi hơn nàng nhiều, nhưng cũng không phải là không thích hợp.

Có lẽ là do sức khỏe của hoàng đế không tốt, mặc dù tuổi đã lớn nhưng bên cạnh lại chưa từng có phi thiếp, tuy cũng có người bí mật đồn đãi mấy năm hoàng đế chinh chiến trên xa trường làm thân thể bị thương, có trở ngại về con nối dòng, nhưng thực tế rốt cuộc là như thế nào thì không ai biết.

Tiếp theo là do phía trên hoàng đế không có trường bối, không có mẹ chồng chèn ép lập quy tắc, đương nhiên sẽ ít gò bó hơn.

Cuối cùng, bất kể nói thế nào, đó cũng là vị trí hoàng hậu, dưới một người trên vạn người.

Thanh Li nghĩ tới nghĩ lui mấy vấn đề này trong lòng nàng mới thoải mái hơn một chút, lúc nghiêng đầu qua, thấy sắc mặt Đồng Thị khó nén nổi lo lắng, nàng chịu không nổi khẽ mỉm cười cầm tay bà an ủi: “Nương cứ yên tâm, con không sao đâu.”

“Con có thể nghĩ như vậy là tốt.” Đồng Thị bình tĩnh nhìn nàng một lát, thấy nàng nói thật lòng, trong lòng bà thoáng buông lỏng chút ít rồi mỉm cười nói: “Mấy ngày trước, còn nói là duyên phận Diệu Diệu sắp đến, không ngờ lại đúng như vậy, nói đến là đến.”

Diệu Diệu là nữ danh của Thanh Li, nói ra đúng là rất thú vị.

Khi nàng từ kiếp trước đi tới thế giới này, đúng vào ban đêm, mọi người trong phủ đều trở tay không kịp.

May mà bà đỡ đến sớm mấy ngày chờ sẵn trong phủ, trước đó Đồng Thị cũng đã sinh được hai nhi tử, thật sự không đến mức gây ra hỗn loạn gì đó.

Khi đó tổ phụ Thanh Li, Lão Quốc Công Ngụy Quốc Công phủ còn đang tại thế, nhưng dù sao ông cũng đã lớn tuổi, lại có vết thương cũ do chinh chiến để lại nên sức khỏe không tốt, tất nhiên là không ai dám đi quấy rầy ông, đợi ngày hôm sau có kết quả rồi mới đi bẩm báo cho ông biết.

Có điều không ngờ, đêm đó Lão Quốc Công mơ thấy một giấc mơ lạ.

Ông mơ thấy Bò Tát đến nhà bọn họ, thả một con mèo nhỏ màu vàng rực rỡ vào, sau đó cười từ bi với ông rồi dẫn một đôi Kim đồng Ngọc nữ cười mây rồi đi.

Người bình thường nằm mơ một lát rồi sẽ quên, không nhớ được bao nhiêu, nhưng mà giấc mộng này, đến ngày hôm sau tỉnh lại, Lão Quốc Công vẫn nhớ rõ rành mạch, từ con mèo nhỏ, đến vẻ mặt cười từ bi của Bò Tát, rồi đến đôi Kim đồng Ngọc nữ đứng sau lưng Bò Tát mặc y phục gì, còn nhìn rõ tận mắt nên ông cảm thấy rất thần kỳ.

Đợi đến khi ông biết đêm qua con cháu của mình sinh một tiểu cô nương, ông mới liên hệ hiện thực với giấc mơ đêm qua.

Người lớn tuổi lúc nào cũng sẽ tin tưởng những thứ kỳ lạ, huống chi, không chỉ có điều kỳ lạ, ông mơ thấy Bò Tát, con mèo nhỏ màu vàng rực rỡ, đây là điềm lành!

Ngụy Quốc Công vốn có hơi trọng nam khinh nữ, đây cũng là lẽ thường của con người, nhưng bởi vì liên quan đến giấc mơ này nên ông rất yêu quý tôn nữ mới sinh, ông cảm thấy đây là điều lành mà Bò Tát ban xuống, dù sao ông cũng phải cân nhắc đặt một cái tên vang dội cho tôn nữ, nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra.

Đại âm vô thanh, đại tượng vô hình, trở lại nguyên trạng mới là tốt nhất - - nhà mình họ Ngụy, tên của tôn nữ là Ngụy Miêu đi.

Vừa hay chỉ ra bản chất của nàng, lại cùng âm với cho mèo ăn, có cơm ăn nha, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Phu Quân.

Dù sao cũng cách một thế hệ, Lão Quốc Công cũng không thể tự tiện quyết định việc này, trái lại ông còn nhớ gọi người đánh tiếng cho nhi tử và con dâu biết, để xem ý kiến của bọn họ thế nào.

Lúc Đồng Thị nghe thấy tin tức này bà suýt nữa đã nhảy dựng lên từ trên giường xuống, ngay cả hình tượng dịu dàng từ trước đến giờ cũng chẳng quan tâm, bà chỉ vào trượng phu nói: “Chàng đừng đứng ngây ngốc ở đây nữa, nhanh đi khuyên nhủ phụ thân đi! Đây là nữ nhi duy nhất của chàng, nếu thật sự tên là Ngụy Miêu, đợi nó lớn lên, chắc chắn nó sẽ hận chàng cả đời!”

Trước đó Đồng Thị đã sinh hai nhi tử, bây giờ bà mới có được một nữ nhi, bà yêu thương còn không hết, chỉ biết nghĩ cho nó thứ tốt nhất, sao có thể tro mắt nhìn tiểu nữ nhi khỏi đầu bất lợi, vừa mới sinh ra đã nhận cái tên như vậy?

Bây giờ thì không có vấn đề gì, nhưng mà Đồng Thị hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, lúc đứa bé lớn lên sẽ bị bao nhiêu người cười nhạo.

Chỉ cần bà còn tỉnh táo, bà sẽ không để cho nữ nhi của mình có cái tên như vậy đâu!

Lúc Đồng Thị nói lời này, Thanh Li đang nằm ở trên người bà, cũng may nàng không thể nói chuyện, chứ nếu không nàng nhất định sẽ bật dậy đồng ý với Đồng Thị.

Nguy Miêu, Nguy Miêu, Uy Miêu, Uy Miêu, nghe giống như tên của một vị thần linh, quả thực có thể làm cho người ta có lòng tin với cuộc sống!

Tuy nghĩ như thế, nhưng tận đáy lòng Thanh Li vẫn cảm thấy may mắn - - may mà Lão Quốc Công mơ gặp Bồ Tát đưa mình vào, nếu như ông mơ mình biến thành một con mèo chạy vào, chẳng phải mình chính là mèo thành tinh sao?

Thực ra, không chỉ có Đồng Thị và Thanh Li, ngay cả phụ thân Thanh Li cũng không thể yêu thích cái tên này, ông phải đến trước mặt Lão Quốc Công đeo bám dai dẳng rất lâu, mới có thể bỏ đi được ý nghĩ này của ông cụ.

Nhưng mà với quy tắc trao đổi, nữ danh của Thanh Li phải là Diệu Diệu mới được.

Lão Quốc Công nói, meo meo, Diệu Diệu, nghe thật êm tai.

Bởi vì có tên Nguy Miêu làm tiền đề, nên khi Đồng Thị và trượng phu vừa nghe thấy cái tên này, hai người đều cảm thấy cái tên Diệu Diệu quả thực đạt tới một cảnh giới tươi mới thoát tục, với lại cái tên này chỉ là nữ danh, thế là hai người không cần nghĩ ngợi mà đồng ý luôn.

Vì vậy, nữ danh của Thanh Li cứ như vậy mà được định ra.

Diệu Diệu, meo meo, cẩn thận nghĩ lại thì cũng rất dễ thương đấy...

Có lẽ nàng thật sự có duyên với mèo, tính tình Thanh Li không được coi là mềm yếu, nhưng mà cũng không được coi là kiên cường, có thể nói là trộn lẫn giữa hai yếu tố đó lại với nhau.

Trước khi xuyên không, nàng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, bởi vì phụ mẫu phải lo chuyện buôn bán nên từ rất nhỏ nàng đã phải tự chăm sóc mình, mọi chuyện không cần người khác quan tâm, tự mình có thể xử lý mọi chuyện đâu ra đó rõ ràng, kiếp này đến đây, trải qua sự dạy bảo của Đồng Thị, nhận thức của nàng lại nâng cao thêm một bước.

Thánh chi đã ban, không thể cứu vãn được nữa.

Ít nhất, nàng hoàn toàn không hề có quyền cứu vãn.

Đã như vậy, nàng nên nhanh chóng chuẩn bị tất cả, xử lý mọi chuyện thật tốt trước đã.

Ý chỉ phong hậu đã ban, sắp đến ngày lễ nạp thái* và nạp chính*, sau đó là đến nghi thức đại hôn, hiện giờ đang là tháng tư, cho dù có chậm đến đâu thì ngày đại hôn cũng sẽ không vượt qua năm nay.

Tám tháng, đủ để Lễ Bộ và Thượng Cung Cục chuẩn bị xong toàn bộ quy tắc lễ nghi.

Có điều, nàng nhanh chóng không có thời gian để suy nghĩ những thứ này nữa.

Trong cung phái tới bốn vị nữ quan, bây giờ đã đứng trước mặt nàng rồi, đồng thời còn hành lễ vấn an nàng.

Đây cũng là thông lệ cũ, trước khi hoàng hậu và thái tử phi xuất giá, trong cung đều phái nữ quan đến để dạy bảo lễ nghi trong cung, cộng với rất nhiều quy tắc khác nữa.

Nữ quan đứng đầu họ Lục, trên dưới bốn mươi tuổi, y phục hợp với quy tắc, lời nói và cử chỉ rất đúng mực, quả thực nghiêm chỉnh giống như dùng thước đo, khiến Thanh cũng chịu không nổi mà bắt đầu ngồi ngay ngắn lại.

Nếu đã đến đây dạy bảo mọi chuyện cho hoàng hậu, chắc hẳn trình độ quy tắc của các vị nữ quan này là tốt nhất, Thanh Li không dám đắc tội, nhưng nàng cũng không muốn bỗng dưng hạ mình, không thể tôn kính các bà quá nhưng cũng không thể coi thường, nàng bèn sai đám người Ngọc Trúc đi chuẩn bị chỗ ở cho mấy người này, dàn xếp ôn hòa xong mới bắt đầu an bài mọi việc.

Mặc dù chưa từng tiếp xúc sâu, nhưng chỉ mới gặp một lát, nói mấy câu sơ lược thì trong lòng nàng đã hiểu rõ - - mấy vị này, không phải là người đơn giản.

Nhìn theo mấy người kia rời đi, Thanh Li mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước nàng nói nàng không hề lo lắng là vì muốn Đồng Thị yên tâm, chứ thật lòng mà nói nàng cảm thấy rất bất an.

Cho tới bây giờ, cuối cùng nàng có thể thoải mái hơn mấy phần.

Mặc kệ nói như thế nào, mấy vị nữ quan hoàng đế chọn rất đáng tin, đối xử với nàng rất kính cẩn, ít nhất qua chuyện này có thể thấy, hoàng đế cũng có

để ý đến mình một chút.

Cuối cùng thì nàng cũng có ấn tượng tốt đối với vị phu quân chưa từng gặp mặt kia.

Ngày hôm sau, sau khi Thanh Li thức dậy thì nàng sai người đi mời mấy vị nữ quan kia đến - - nếu sớm muộn gì cũng phải học, không bằng học sớm một chút.

Ngoài dự liệu của nàng là Lục nữ quan không dạy gì về quy tắc cả, bà chỉ mời Vương nữ quan đứng sau lưng tới bắt mạch cho nàng mà thôi, một lát sau, Vương nữ quan mới cung kính hỏi nàng: “Mỗi lần đến tin kỳ, có phải tiểu thư thường cảm thấy lạnh bụng, cộng thêm đau đớn âm i không?”

Thanh Li hơi ngẩn ra, hai gò má ửng đỏ, nhưng nàng vẫn gặt đầu.

Vương nữ quan và Lục nữ quan liếc nhìn nhau, sau đó Vương nữ quan cúi đầu viết đơn thuốc: “Sức khỏe của tiểu thư không có gì đáng lo ngại, có điều thân thể thuộc tính hàn, mấy ngày tiếp theo người nên điều dưỡng thật tốt, phối hợp phương thuốc làm ấm cơ thể này thì sẽ không có gì đáng lo nữa.”

Chữ viết của bà rất thanh tú đoan trang, làm việc cũng rất cẩn thận, bà biết hiện giờ chắc chắn Thanh Li chưa tin tưởng mình, cho nên bà đưa phương thuốc cho nha hoàn Oanh Ca của Thanh Li, nhân tiện nhắc nàng đi kiểm tra cho chắc chắn.

Lục nữ quan đứng hầu ở bên cạnh, ánh mắt vừa ấm áp vừa dịu dàng, khiến cho Thanh Li sinh ra một chút cảm giác như đang tắm gió xuân, “Tiểu thư không cần phải lo lắng, chúng nô tỳ đến đây hoàn toàn là để giúp đỡ người chứ không có tâm tư khác, tính tình của bệ hạ rất ôn hòa, ngài ấy không phải là người quá khắt khe trong chuyện phép tắc, trong cung cũng không có nữ quyền, tuy có mấy vị thái phi nhưng có thể né tránh được, chuyện quan trọng nhất - - vẫn là chuyện con nôi dòng của bệ hạ.”

Vẫn chưa xuất giá đã bắt đầu nghĩ tới con nôi dòng, dù da mặt Thanh Li không tính là mỏng cũng chịu không nổi khê ho một tiếng.

Lục nữ quan không thêm để ý, bà tiếp tục cười nói: “Tiểu thư vốn xuất thân từ công phủ. Ngụy Quốc Công phu nhân cũng xuất thân từ danh môn, quy tắc lễ nghĩa chắc chắn không tệ, bọn nô tỳ không dám múa rìu qua mắt thợ nữa, những ngày này chỉ cố gắng chăm sóc sức khỏe cho tiểu thư mà thôi.”

Bà nói rất khách sáo, bất luận là thật hay giả thì Thanh Li đều biết ơn: “Lục nữ quan nói như vậy sao được, vốn là ta làm phiền các người mà.”

Sau khi Đồng Thị biết thì bà đã hiểu tất cả, bà dạy bảo Thanh Li: “Trong cung không có chủ vị, các bà ấy cũng như lục bình không rễ, chưa từng xuất giá, không cần biết nương gia như thế nào, sắp tới khi con làm chủ lục cung, các bà ấy phải dựa vào con, tìm một người che chở, đây cũng là lẽ thường con không cần cảm thấy kỳ lạ.”

Thanh Li yên lòng.

Đồng Thị lại nói: “Mấy hôm nữa, Anh Quốc Công phu nhân mở tiệc, bà ấy đặc biệt gửi thiệp mời cho con, nếu Diệu Diệu có rảnh thì đi một chuyến nhé.”

Mấy ngày nay Thanh Li làm gì có chuyện bận rộn, chuyện quan trọng nhất chính là uống vài chén thuốc mới lạ, trong lòng nàng biết đây là cơ hội mà Đồng Thị muốn mình rèn luyện nên nàng vui vẻ đồng ý, “Con biết rồi ạ, nương cứ yên tâm.”

Đến hôm đó, quả nhiên lúc dẫn người đi đến Anh Quốc Công phủ, bốn vị nữ quan cũng đi theo.

Thánh chi phong hậu đã ban, hoàng đế còn đặc biệt phái nữ quan đến Ngụy Quốc Công phủ, người trong thành Kim Lăng đều hiểu rõ, sao mọi người lại nhìn không ra hoàng đế coi trọng vị tiểu hoàng hậu này được chứ? Không nói đến tương lai nàng thay đổi như thế nào, bây giờ phải kính trọng mới được.

Anh Quốc Công phu nhân là người thông minh nhanh nhẹn, khi Thanh Li vừa đến bà liền dẫn nữ quyền trong phủ ra chào đón, mặc dù vẫn chưa đến ngày đại hôn, nhưng danh phận đã định, theo lẽ thường Thanh Li có thể hưởng thụ đãi ngộ của vị trí hoàng hậu rồi.

Mặt nàng không biến sắc sai Ngọc Trúc đỡ Anh Quốc Công phu nhân dậy, “Phu nhân khách sáo rồi, ta vốn là văn bối, thật sự không nên phiền người ra đón.”

Anh Quốc Công phu nhân thầm khen trong lòng - - thắng không kiêu bại không nản, sau khi toại nguyện cũng không tùy tiện, đây mới là quý nữ gia giáo, chẳng trách có thể được làm hoàng hậu.

Thanh Li cho bà thể diện, gọi một tiếng trưởng bối, đây là nàng biết lễ nghĩa, nếu như bà tùy tiện đồng ý thì thật không biết điều.

Thoải mái làm trưởng bối của hoàng hậu, có phải tiếp theo sẽ mơ tưởng nắm được một đầu của hoàng đế hay không? Thật sự là không phải phép!

Anh Quốc Công phu nhân thuận theo Ngọc Trúc nâng dậy, bà lại cười nói: “Vốn nên là như vậy, Ngụy tiểu thư khách sáo rồi.”

Thanh Li sớm biết sẽ như thế, từ khi thánh chi phong hậu hạ xuống, nhất định sẽ có rất nhiều người thay đổi thái độ với nàng, không chỉ có Anh Quốc Công phu nhân, những người khác còn hơn như vậy nữa.

Đột nhiên nàng cảm thấy hơi chán nản nên cười tự giễu: “Mấy ngày nay tinh thần ta không thoải mái lắm, mọi người cứ vào phòng trước đi, ta sợ quấy nhiễu nhã hứng của mọi người, chỉ bằng ta đi đến hoa viên dạo một lát, hít thở không khí rồi đến sau.”

Nàng đã mở miệng, Anh Quốc Công phu nhân nào dám từ chối, đừng nói là đi dạo trong viện, muốn hủy đi cũng được nữa là.

Sau khi luôn miệng đồng ý, Anh Quốc Công phu nhân tự mình dẫn nàng đến đó, sau đó bà còn sai hạ nhân canh giữ hoa viên, miễn cho có ai đó không có mặt đến đó mạo phạm nàng, gây họa cho Anh Quốc Công phủ.

Có lẽ bởi vì nữ quyến trong Anh Quốc Công phủ rất nhiều, hoa viên nội viện cũng đặc biệt tinh xảo, núi đá xây thành hòn non bộ, nước được dẫn ngoài sông vào, phối hợp với đủ loại hoa muôn màu muôn sắc ở khắp mọi nơi, quả nhiên là ngày xuân ấm áp vui vẻ, tươi đẹp khó cưỡng.

Thanh Li chỉ đi vòng quanh tiểu viện một lát mà nàng đã cảm thấy tâm trạng tốt lên không ít, lúc vừa muốn quay trở vào thì nhìn thấy một chiếc xích đu.

Chắc là chuẩn bị cho các vị tiểu thư ở quý phủ, xích đu không lớn nhưng hoa văn chạm trổ vô cùng tinh tế, thậm chí hai sợi dây thừng còn được quấn lụa đính hoa, đúng là rất hợp ý các cô nương.

Ánh mắt Thanh Li sáng lên, nàng vô thức muốn đi qua, có điều chưa đi được mấy bước nàng chợt nhớ tới mấy vị nữ quan đang đi bên cạnh.

Nàng biết nếu bây giờ mình ngồi xích đu giống như trước đây thì hơi thất lễ, nhưng trong lòng nàng vẫn ngửa ngáy, muốn có người ngăn cản mới có thể cam tâm, nghĩ như vậy nàng đưa ánh mắt thăm dò nhìn về phía Lục nữ quan.

Dĩ nhiên là Lục nữ quan không đồng ý, chân mày bà hơi nhíu lại, nhưng không biết làm sao, ma xui quỷ khiến bà lại gật đầu.

Thanh Li không muốn biết bà suy nghĩ cái gì, thấy bà cho phép, nàng lập tức đi đến đó, Ngọc Trúc thay nàng nhắc làn váy rồi sau đó nàng nhẹ nhàng ngồi lên.

Kiếp trước nàng rất thích chơi xích đu, đến nơi này, có một thời gian Kim Lăng cũng rất lưu hành chơi xích đu, nhưng mà không lâu sau, có tiểu thư nhà nào đó không cẩn thận té bị thương rồi bị hủy dung. Đồng Thị sợ hết hồn, vội vàng bảo người hủy đi toàn bộ xích đu trong phủ, bà không dám cho Thanh Li chơi trò này nữa.

Mặc dù Thanh Li tự nhận bản lĩnh mình không tệ, nhưng nàng không dám đối mặt với ánh mắt lo lắng của Đồng Thị nên không có nhắc lại chuyện xích đu nữa, hiện giờ nhìn thấy xích đu ở Anh Quốc Công phủ, nàng rất vui vẻ.

Khách quan mà nói, Oanh Ca cẩn thận hơn Ngọc Trúc nên Thanh Li sai Oanh Ca đẩy nhẹ phía sau, nàng thì thản nhiên ngồi ở bên trên mượn lực càng bay càng cao.

Bên cạnh xích đu là mấy bụi bạch dương, gió xuân xua tan giá lạnh của mùa đông, bụi bạch dương đâm chồi nhú ra từng phiến lá xanh biếc che khuất quang cảnh sau lưng, Thanh Li đứng đưa càng ngày càng cao, nàng nhìn thấy một mảnh hải đường đỏ tươi phía trước - - chắc hẳn là trồng vì cái xích đu này, để cho người ngồi lên có thể thưởng thức cảnh đẹp.

Trong lòng Thanh Li cảm thấy tâm tư của Anh Quốc Công phủ rất tinh tế, mặt khác nàng cũng rất tán thưởng Oanh Ca.

Oanh Ca sử dụng sức rất vừa phải, có thể nói nàng ấy đẩy không quá cao khiến người ta sợ hãi, tần suất đều đặn vô cùng lợi hại, Thanh Li lên tiếng khen: “Oanh Ca, thực sự không nhìn ra muội có bản lĩnh như vậy, sau khi hồi phủ ta sẽ thưởng cho muội xứng đáng.”

Bỗng hơi dừng lại một chút, Thanh Li cảm thấy dường như có điều gì đó không được đúng lắm.

Oanh Ca chỉ là một tiểu cô nương, vai không thể gánh tay không thể xách, sao sức lực lại mạnh như vậy, còn liên tục kéo dài, đẩy đã lâu như vậy rồi mà?

Đột nhiên trong lòng Thanh Li sợ hãi, theo bản năng nàng muốn xoay người lại nhìn, có điều dù sao cũng đang ở trên xích đu, phạm vi hoạt động không nhiều nên nàng không dám dùng sức, không biết có phải là nhìn ra được tâm tư của nàng hay không, lúc xích đu dừng đưa lại lần nữa thì nàng nghe thấy có tiếng cười nhẹ bên tai, “- - Sao lại ngốc như vậy, ngay cả phu quân của mình mà nàng cũng không nhận ra à?”

Giọng nói trầm ấm mạnh mẽ, thật sự là một nam nhân không thể nghi ngờ.

Thanh Li quét mắt nhìn mấy vị nữ quan đang im lặng đứng hầu bên cạnh, ngoài mặt nàng có vẻ bình tĩnh, trong lòng loạn như cỏ mọc lan tràn khó có thể nói nên lời từ lâu rồi.

Có mấy vị nữ quan ở chỗ đây, cộng thêm Anh Quốc Công phu nhân đã sớm đề phòng, làm gì có chuyện nam nhân ở bên ngoài đi vào được, còn công khai đến gần mình như vậy, làm chuyện thân mật như vậy.

Người có năng lực và dám làm như thế, trong thiên hạ này đại khái chỉ có một người.

Hoàng đế Đại Tần, nam nhân sắp trở thành trượng phu của mình.

Nháy mắt, ý nghĩ này vừa mới hiện lên, tim Thanh Li đập nhanh như trống trận, không cách nào dừng lại được.

Nàng chưa từng gặp hoàng đế.

Tạo hóa trên ngaoi, mặc dù đã có hôn ước, nhưng cho tới bây giờ, ngay cả khuôn mặt của trượng phu mình như thế nào nàng cũng không biết.

Nàng đã từng nghĩ tới hoàn cảnh lúc hai người gặp mặt, có thể là tại đại điện vàng son rực rỡ, có thể là trong tông miếu hoàng tộc nguy nga tráng lệ, cũng có thể là trước công chính Tàn cung trăm năm trang nghiêm, tuy nhiên nàng chưa từng nghĩ tới bọn họ sẽ gặp nhau tại một hoa viên và bắt đầu từ một cái xích đu.

Nàng đưa lưng về phía hắn, ở giữa ngăn cách bởi một tầng ánh nắng tháng tư, hoàn toàn không hay biết gì cả.

Mà hắn lại nhìn thấy nàng, tuy không rõ về mặt nhưng lại nhẹ nhàng cười một tiếng: “- Sao nàng lại ngốc như vậy, ngay cả phu quân của mình mà nàng cũng không nhận ra à?”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cố Tình.

Thanh Li đã từng tưởng tượng hoàn cảnh hai người gặp mặt, có điều nàng không ngờ là hoàn cảnh như trước mắt, mỗi nàng giật giật không cách nào mở miệng được.

Hoàng đế cũng không lên tiếng, động tác trên tay cũng không dừng lại, chỉ là để thuận tiện nói chuyện tốc độ giảm xuống một chút mà thôi.

Lúc này Thanh Li không thấy gì nhưng bây giờ nàng có cảm giác gần như toàn bộ sau lưng đều nóng lên, không còn là của chính mình nữa.

Nàng ngồi trên bàn đu dây, cả người đứng đưa ngày càng cao, lúc nàng không biết phải làm sao thì nhìn thấy một đoàn người từ phía bên này chậm chậm đi tới, Thanh Li thấy người dẫn đầu rất quen mắt, khi người nọ lại gần một chút nàng mới nhận ra, thì ra là thái giám hộ tống Trần Đông Lâm đến Ngự Quốc Công phủ tuyên chỉ ngày ấy.

Người này ở đây thì thân phận người sau lưng đã rõ như ban ngày, chắc chắn là hắn.

Hai hàng mi dài của Thanh Li chớp chớp, không hiểu sao nàng hơi xấu hổ, nhân lúc xích đu trở về vị trí ban đầu nàng nhỏ giọng hỏi: “Bệ hạ?”

Hắn thân nhiên trả lời một tiếng: “Sao thế?”

Quả nhiên là Hoàng Đế!

Trong lòng Thanh Li thả lỏng mấy phần, ngay sau đó xích đu lại được đẩy lên, mượn cơ hội xích đu đứng đưa qua lại nàng hoảng hốt nói: “...Có người tới.”

”Tới thì tới.” Nàng như lâm đại địch, còn Hoàng đế thì không thèm đếm xỉa, hắn nói tiếp: “Có liên quan gì đến chúng ta đâu?”

Có liên quan rất lớn đấy, cả nam lẫn nữ tình ngay lý gian chàng chàng thiếp thiếp loạn hết cả lên, cái này vẫn không liên quan gì à?

Da mặt người dày nhưng ta thì mỏng lắm.

Thanh Li hơi xấu hổ, nàng gấp gấp nói: “----Để người ta trông thấy thì không tốt lắm đâu.”

Hoàng Đế nhìn gương mặt sắp biến thành màu đỏ của nàng, không hiểu tại sao lòng hắn run lên, loại cảm giác thương yêu không kiềm chế nổi muốn tuôn ra bên ngoài, hắn gần như muốn ôm nàng vào lòng, hôn hôn một chút mới thỏa mãn.

Ánh mắt dừng trên người nàng một lúc lâu, hắn mới cố gắng ngăn lại.

Mặc dù trong lòng Hoàng Đế thấy nàng rất đáng yêu nhưng ngoài miệng hắn vẫn trêu chọc nàng, “Sợ gì chứ, đâu phải ban ngày tuyên dâm, làm gì phải sợ người ta nhận ra?”

Lời hắn nói thật nhẹ nhàng, mặt Thanh Li nổi từng rặng mây hồng rồi im hơi lặng tiếng lan xuống tận cái cổ nhỏ nhắn, trong lòng nàng nắc cở muốn chết, giọng nói không khỏi cao hơn mấy phần: “....Bệ hạ!”

Hoàng Đế chưa kịp trả lời thì giọng nói cung kính tự nhiên của Trần Khánh đã vang lên, y cúi đầu nói: “Bệ hạ, Anh Quốc Công và mấy vị đại thần đang chờ người ở chính sảnh, người không đến bọn họ tuyệt đối không dám khai tiệc.”

”Cứ để bọn họ chờ đi.” Hoàng Đế tùy tiện khoát tay ngăn lại, ánh mắt chưa từng liếc qua Trần Khánh một cái, hắn chỉ đang nhìn khuôn mặt phỉếm hồng của tiểu cô nương rồi cười dịu dàng nói: “Hiện giờ Trẫm có chuyện quan trọng hơn phải làm, không thể nào chậm trễ được.”

----Chuyện gì quan trọng hơn, rõ ràng người chỉ đang đẩy bàn đu dây mà thôi!

Thanh Li oán thầm trong lòng, đôi tai lại không ngăn được càng đỏ hơn mấy phần.

Trần Khánh và mấy nữ quan đứng bên cạnh càng kinh ngạc về mức độ được yêu thương của Hoàng hậu.

Cái gì gọi là trăm năm luyện thép mới luyện thành sợi chỉ mềm mại, quả là không sai nửa phần.

Ngoài miệng mọi người không nói gì nhưng trong lòng đã nâng tầm quan trọng của Hoàng hậu thêm mấy bậc.

Thanh Li không hề biết những chuyện đó, hiện giờ một mặt nàng rất xấu hổ vì mấy câu nói của Hoàng đế, một mặt nàng lại cảm thấy mình không có chí khí, Hoàng Đế chỉ mới nói mấy câu ngon ngọt thôi mà nàng đã mất bình tĩnh.

----Mặc dù nàng rất thông minh nhưng rốt cuộc nàng cũng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, hai đời của nàng đều không trải qua sóng gió gì, tự dưng lại bị một Hoàng Đế tìm không ra khuyết điểm gì tới trêu chọc, nàng mất bình tĩnh cũng là chuyện bình thường.

Ai mà chưa từng là thiếu nữ mơ mộng chuyện tình yêu chứ.

Cố gắng đè nén tâm tư xao động, rốt cuộc Thanh Li nói: “Anh Quốc Công đã chờ lâu rồi, Bệ hạ nên vào đi thôi.”

”Cùng lắm Anh Quốc Công chỉ là Quốc Công mà thôi.” Hoàng đế cười nói tiếp: “Ông ấy làm gì có thể diện bảo Trẫm xếp Hoàng hậu phía sau?”

Thanh Li nói không ra lời.

Xem như nàng đã hiểu rõ, mồm mép của vị Hoàng đế này quả nhiên đệ nhất thiên hạ, chuyện hấn đã không muốn thì không cần nói toạc ra hấn cũng sẽ có muôn vàn cách phân bác, nàng không cần tốn công vô ích nghĩ làm chi nữa.

Nghĩ như thế nên nàng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Nàng không nói lời nào, Hoàng Đế lại càng muốn nói, “Đang êm đẹp sao nàng không nói nữa.”

Thanh Li ngồi trên xích đu, nhờ sức đẩy nhịp nhàng của hấn mà làn váy nàng khẽ lay động trông giống như hoa sen nở rộ, tuy nhiên nàng lại không chịu nói chuyện với hấn.

”Sao thế?” Giọng nói Hoàng Đế mang theo mấy phần vui vẻ, cộng thêm mấy phần tình ý không dễ phát hiện, “Giận Trẫm?”

Thanh Li hừ nhẹ một tiếng, “Miệng lưỡi Bệ Hạ thật trơn tru, thần nữ hoàn toàn không thắng nổi nên không nói cho xong.”

Hoàng đế chịu không nổi nở nụ cười.

Thanh Li hơi ngượng ngùng, rốt cuộc nàng không kiềm chế được phát câu: “Có gì vui mà cười?”

”Được, Trẫm không cười.” Hoàng Đế lên tiếng vuốt lông tiểu cô nương rồi dịu dàng nói tiếp: “Nói với nàng mấy câu thôi, Trẫm phải ra chính sảnh trước.”

Thanh Li hơi ngần ra, trong lòng không khỏi hoảng hốt, nhưng vẫn là vui mừng nhiều hơn, nàng cố gắng đè nén xúc động muốn cong môi lên, “Không phải vừa rồi Bệ hạ nói không đi à? Sao giờ lại chịu đi rồi?”

”Nào có ai như nàng vậy?” Hoàng Đế cười như không cười nhướn mắt lên, “Rõ ràng là chiếm được lòng Trẫm mà còn có ý giả bộ hồ đồ.” Nói xong câu cuối hấn hạ giọng xuống mức thấp nhất, ba chữ kia giống như phát ra từ cổ họng, từng chữ từng chữ chậm rãi đi ra: “----Tiểu hồ ly.”

Mi mắt Thanh Li sụp xuống, che giấu ngượng ngùng nơi đáy mắt, “Thần nữ đã nói rồi mà, miệng lưỡi Bệ hạ rất trơn tru, thần nữ tuyệt đối nói không lại.”

Hoàng Đế khoan thai nói: “Đều bại dưới tay nàng.”

Thanh Li còn muốn nói thêm gì đó thì sức đẩy trên tay hấn giảm dần, nàng nghe Hoàng Đế dịu dàng nói: “Nàng ở đây chơi tiếp đi, Trẫm ra chính sảnh trước.”

”Đợi một lát.” Thanh Li mạnh mẽ gọi hấn lại.

Hoàng Đế không ngờ Thanh Li sẽ gọi mình lại, giọng nói hấn mang theo vẻ kinh ngạc: “Chuyện gì thế?”

Vừa rồi nàng thốt lên “Đợi một lát” theo bản năng thôi, bây giờ Thanh Li đã hối hận rồi.

Nàng không thể nào nói với Hoàng đế: Trước khi Bệ hạ đi, ta muốn nhìn dung mạo người một chút, nếu người xấu thì ta cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Nàng âm ờ không nói lời nào, Hoàng đế lại nghĩ đến gì đó, giọng nói hấn càng trầm ấm hơn, hấn cực kỳ dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Không nhớ xa Trẫm à?”

Thanh Li suy nghĩ một chút, cuối cùng nàng chỉ có thể cắn răng nhin xuống rồi đỏ mặt nói: “Dạ.”

”Gấp gì chứ.” Trong giọng nói Hoàng đế không hề che giấu vui vẻ, “Đợi qua mấy ngày nữa, cả người của Trẫm đều thuộc về nàng, chỉ sợ nàng nhìn lâu sẽ chán thôi.”

Đối với hôn sự của mình, Thanh Li nghĩ rất nhiều rất nhiều, có sợ hãi mơ hồ, có lo lắng không rõ.

Tuy nhiên, đến giờ phút này, sau khi nói chuyện với Hoàng đế, nàng đột nhiên cảm giác được ---- Thật ra, cũng không phải khó tiếp nhận như nàng nghĩ.

Ít nhất, vị phu quân này, thoát nhìn...Không tệ lắm.

Nếu hẳn cứ tiếp tục giữ vững như thế thì dù do dung mạo kém một chút nàng cũng chấp nhận được.

Nàng đang nghĩ lung tung thì Hoàng đế bỗng ngừng động tác lại, xích đu lập tức dừng lại.

Thanh Li vốn cực kỳ muốn thấy mặt hắn, thế nhưng vào giờ khắc này khi xích đu dừng lại, nàng có cảm giác hơi e sợ, nàng ngơ ngác đưa lưng về phía hắn không dám xoay đầu lại nhìn.

Hoàng đế hơi nghiêng người về phía trước, hai tay hắn nhẹ nhàng đặt lên vai nàng nhưng không có nửa cử chỉ tùy ý ngã ngón, hắn chỉ khẽ sát môi vào tai nàng khẽ nói: “Cô nương tốt, vô duyên vô cớ sao lại đỏ mặt?”

Thanh Li cảm thấy mặt mình nóng lên, song nàng không có cam đảm đưa tay sờ thử xem có bị phỏng hay không, nàng hít sâu một hơi ổn định tinh thần, “Thần nữ chỉ muốn hỏi một câu --- Bệ hạ người...Rất cuộc người muốn làm gì đây?”

”Trên thánh chỉ không phải đã viết rõ ràng rồi sao? Không sao, Trẫm có thể lập lại lần nữa, Hoàng đế thật lòng thật dạ nói: “Trẫm muốn lấy nàng, muốn nàng trở thành nữ nhân của Trẫm, muốn nàng sinh con dưỡng cái cho Trẫm --- Trẫm nói như vậy nàng đã nghe rõ chưa?”

Thanh Li ho nhẹ một tiếng, nàng không trả lời mà né sang chuyện khác, “Mấy người Anh Quốc Công đang chờ Bệ hạ kia, hay là Bệ hạ qua đó trước đi, để mọi người chờ lâu không tốt...”

”Có liên quan gì đến bọn họ.” Hoàng đế nhún mày nói: “Nếu không phải muốn ra đây gặp nàng, Trẫm cũng không có hứng thú đi giành ánh hào quang của ông ấy.”

Thanh Li cảm thấy may mắn vì mình quay lưng về phía hoàng đế nên không nhìn thấy sắc mặt của hắn, không cần phải lúng túng hơn nữa.

”Nàng to gan thật.” Nàng không nói lời nào, Hoàng Đế lại không chịu buông tha cho nàng, “Nàng hỏi mấy câu Trẫm đều trả lời không sót một câu, còn trẫm hỏi sao nàng không nói lời nào?”

Thanh Li cúi đầu, “Thần nữ không biết nói từ đâu.”

Hoàng đế cười phá lên sau lưng nàng, cười xong hắn lại nói: “Không vội, nói từng chuyện một, trước hết nói Trẫm nghe nàng xấu hổ chuyện gì thế?”

Dù sao Thanh Li cũng không phải nữ nhân cổ đại chính tông, thực chất con người nàng rất phóng khoáng, Hoàng đế đã nói như vậy nàng cũng hào phóng trả lời: “Tuy thần nữ không rõ lắm, nhưng...Trong lòng cảm thấy...”

Hoàng đế lại hỏi: “A! Cảm thấy gì?”

Hai mắt Thanh Li khép hờ lấy hết cam đảm nói: “Có lẽ...Có lẽ là động lòng...”

Hoàng đế không nói lời nào nhưng ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều, trên mặt cũng đầy ý cười.

Thanh Li đưa lưng về phía Hoàng đế, không nghe hắn lên tiếng, giờ khắc này lòng nàng trũng xuống, “Có lẽ Bệ hạ chỉ vô tình nói vài câu, thần nữ hiểu mà...”

”Không, Trẫm không phải vô tình với nàng.” Hắn nhẹ giọng trả lời, giọng điệu chân thành tha thiết, “Mà là cố tình.”

~~~~~

Editor: Người ta nói không sai, đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, chẳng cần biết nhan sắc anh thế nào, chỉ cần anh vô sỉ thôi là chị đã đỏ cái rằm rồi, chưa gì mà nghĩ đến tuyên dân ban ngày rồi, đầu óc anh thật trong sáng.

Mợ nó, hai người cứ vờn nhau nữa đi, cả một chương dài như vậy chưa chịu thấy mặt, đã vậy còn làm editor suốt béo phì vì ăn quá nhiều đồ ngọt vào đêm phía.

Bạn đang đọc truyện *Trẫm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Xấu Hổ

Thanh Li từng nghĩ Hoàng Đế sẽ nói hai ba câu gì đó an ủi mình, nhưng nàng chưa từng nghĩ Hoàng Đế lại gọn gàng dứt khoát nói rõ ra như vậy.

Chỉ mới một lát mà nàng không biết phải trả lời thế nào nữa.

Hoàng đế lại không khoan dung để nàng trốn tránh nửa phần, giọng nói hần vô cùng dịu dàng nhưng không cho phép nàng làm trái: “Nàng đối với Trẫm, rốt cuộc là có suy nghĩ gì? Bất luận như thế nào nàng cũng phải nói rõ mới được. Nàng xấu hổ Trẫm có thể thấy nhưng Trẫm lại không biết nàng nghĩ gì.”

Thanh Li chỉ lẳng lặng ngồi trên xích đu, ngay cả can đảm ngẩng đầu cũng không có.

Dù sao tuổi nàng còn nhỏ, cộng thêm đã sống ở Đại Tàn bảo thủ này mười mấy năm, tự nhiên nghe Hoàng Đế huyếch tẹt ra như thế, khó trách nàng không mở miệng được.

Còn nữa, trong lòng nàng đang muốn bật cười thật to --- Có lẽ Hoàng Đế đã hồ đồ rồi, hôm nay nàng và hần mới gặp nhau lần đầu thì có thể nghĩ gì chứ?

Mặc dù nàng đã sống hai đời nhưng chưa từng trải qua cảm giác yêu đương nam nữ, đương nhiên nàng không thể biết tâm tình của Hoàng Đế lúc này.

Tình cảm với một người sâu như biển, đến khi đối mặt ai không ăn nói khép nép hơn chứ.

Cho dù hần là Hoàng Đế cao cao tại thượng ngự trị vạn dân thì cũng không thoát khỏi vận mệnh.

Mấy ngón tay mảnh khảnh trắng nõn xoắn lại với nhau, nàng hơi khó xử: “Bệ hạ...Người muốn nghe cái gì đây?”

Hoàng Đế không lên tiếng nhắc nhở nàng, chẳng qua hần chỉ cười nói: “----Trẫm muốn nghe cái gì, sao nàng có thể không biết?”

Thanh Li nhú mày, một lúc lâu sau nàng mới nói: “...Thần nữ cũng không biết.”

Quan hệ giữa bọn họ quá phức tạp, cũng quá nguy hiểm, không phải chỉ dăm ba câu là nói rõ, giải thích rõ được.

Nơi đây không phải thời hiện đại mà nàng từng sống, không có gì gọi là công bằng liêm chính, mảnh đất dưới chân nàng đều lấy hần làm nguyên tắc chuẩn mực, không bất cứ ai được phép làm trái.

Trong thiên hạ này hần là vua đứng đầu một nước, còn nàng là bè tôi.

Nàng đại diện cho không chỉ mình nàng mà còn cả Ngụy Quốc Công phủ phía sau.

Dạng gánh nặng hệ trọng nàng phải gánh trên vai, dạng trách nhiệm nặng nề nàng phải mang trong lòng, không phải nàng nói bỏ là bỏ được.

Giống như lúc này Thanh Li nói với hần có lẽ nàng động lòng, tuy nhiên lời đó không chỉ là lời nói thật lòng thật dạ, mà còn là suy tính cẩn thận từng li từng tí và nom nớp lo sợ thăm dò.

Thánh chỉ phong Hậu đã ban, dù cho bây giờ nàng có chết đi thì trong sách sử cũng sẽ cẩn thận ghi chép lại nàng là nữ nhân của Hoàng Đế, phải được chôn trong Hoàng lăng đấy, cuối cùng cả đời này của nàng, dù là sống chết hay vinh quang, hết thấy hết thấy đều phải dựa vào Hoàng Đế.

Nàng không có quyền từ chối hần, dù cho Hoàng Đế chỉ vô tình lựa chọn trúng nàng.

Nàng phải làm cho hần yêu thích mình thì thời gian sau này mới dễ dàng được.

Bất luận Hoàng Đế là dạng người gì, nàng đều phải nói cho hần biết --- Nàng đối với hần mới vừa bắt đầu động lòng.

Đương nhiên, chỉ là động lòng mà thôi.

Động lòng, nhưng không phải là tình sâu như biển.

Về phần mấy lời âu yếm đại loại như sống chết không rời, đồng sinh cộng tử gì đó để sau này nghĩ tiếp đi, mới lần đầu gặp đã lời ngon tiếng ngọt, dù Hoàng Đế mới ba tuổi cũng biết nàng giả vờ giả vịt.

Cũng may, sau khi trò chuyện một lát ấn tượng của Thanh Li về Hoàng Đế cũng không tệ lắm, cho nên nàng xấu hổ nói với hần nàng động lòng cũng không phải không chấp nhận được.

Mấy lời kiểu như thần nữ nhất kiến chung tình với Bệ Hạ, xem Quân như núi đá thiếp làm dây leo bám vào, nói thật có đánh chết nàng cũng không nói.

Bây giờ, Thanh Li chỉ nói “Thần nữ cũng không biết” năm chữ ngắn gọn rồi không nói thêm gì nữa, trong lòng nàng rất lo lắng nhưng không dám ngẩng

đầu lên nhìn sắc mặt Hoàng đế, nàng chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, giống như ở đó mọc ra mấy đóa hoa vậy.

---- Không biết Hoàng Đế sẽ phản ứng thế nào đây.

Về mặt Thanh Li thấp thỏm không yên, vừa đứng dáng vẻ thiếu nữ có tâm sự nặng nề, trong lòng nàng hoàn toàn không ổn, không nắm chắc được điều gì.

Hoàng Đế... Hắn sẽ nói gì đây?

Sẽ không thấy mình không biết điều chứ?

Hay là, cảm thấy mình quá mức già nua cỗi lác, lạt mềm buộc chặt.

Bàn tay dưới ống tay áo của nàng đang nắm chặt.

Thanh Li đang hốt hoảng thì nghe hắn cười nhẹ một tiếng.

Theo bản năng, Thanh Li từ từ ngẩng đầu lên, đầu óc nàng hơi choáng váng mơ hồ thì trước mắt xẹt qua một mảng màu xanh, hình như là tơ tằm xanh ngọc trong suốt điểm những đám mây lững lờ kiêu ngạo.

Màu xanh đậm nhạt vừa phải, ống tay áo hơi đưa lên mang theo sự lưu loát nghiêm túc của nam tử, nàng men theo ống tay áo nhìn lên, quả nhiên là bàn tay hắn giờ ra trước mặt mình.

Không trắng nõn như bàn tay luyện chữ đánh đàn của Đại ca và Nhị ca, bàn tay hắn dày rộng mạnh mẽ, ngón tay thon dài, các đốt ngón tay và lòng bàn tay có vết chai, Thanh Li nhìn thấy, không hiểu sao trong lòng nàng dâng lên một loại xúc động không diễn tả được.

Đốt ngón tay bị chai là do luyện chữ nhiều mà có, dấu vết như thế nàng đã thấy trên tay rất nhiều người nên không cảm thấy kỳ lạ.

Về phần vết chai trong lòng bàn tay...Hơn phân nữa là có trên sa trường.

Dấu vết như vậy nàng đã thấy trên tay lão Ngụy Quốc Công.

Hắn không trẻ tuổi đầy sức sống, nhưng hắn lại có những thứ mà nam tử trẻ tuổi trên thế gian này không có --- Đó là quà tặng của năm tháng dành cho hắn, cũng là vàng thật sau thời gian đãi cát, hắn có phong thái và khí phách của nam nhân trưởng thành mà người bình thường không có được.

Trong lòng Thanh Li giống như bị lông vũ quét nhẹ một cái, ngera ngera, tê tê trộn lẫn với cảm giác mà nàng không biết diễn tả thế nào.

Nàng nhẹ nhàng đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, bàn tay nho nhỏ vô cùng đáng yêu của nàng nằm trong bàn tay dày rộng của hắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, phu quân của mình.

Về mặt thâm sâu, con ngươi đen láy, sóng mũi rất cao, chiếc cằm rắn rỏi.

Vừa chính chắn vừa thận trọng, vừa nghiêm túc vừa ung dung ---- Rất anh tuấn, dung mạo vô cùng xuất chúng.

Với tuổi này của Hoàng Đế, khí chất trên người không yếu ớt như nam nhân trẻ tuổi, mà là vững chãi như núi cao, trầm tĩnh như đất, nghiêm túc tĩnh lặng như nước, lúc hắn cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt kia cực kỳ dịu dàng nhưng cũng không kém phần uy nghi khí phách của một Đế vương.

Thân hình hắn cao lớn, tư thế cao ngất, cúi đầu lẳng lẳng đứng nơi đó tôn lên chí chất trăm năm của Hoàng tộc, lời nói và cử chỉ đều nghiêm túc, thái độ bình thản.

Mấy ngày nay, đã vô số lần Thanh Li tưởng tượng về tướng mạo Hoàng Đế, song giờ khắc này khi tận mắt nhìn thấy hắn nàng mới biết, những thứ mình suy diễn về hắn đều không hề xuất sắc như người trước mắt.

Đang lúc hỗn loạn, trong đầu nàng chợt hiện lên một câu.

Thân tọa bằng hồ đạo thánh, thì truan ký vu tình thái, mạc bất uyên nhạc kỳ tâm, lân phượng kỳ thái, thử lập bản chi đại yếu dã.*

* Câu này tra mãi không ra, nhưng đại ý nôm na là nói Hoàng đế gánh vác trọng trách trên người, đánh đổi biết bao công sức để có cuộc sống yên bình, tính tình thâm sâu như nước, vững chãi như núi.

Lúc tiên sinh giảng những lời này, nàng không hiểu nhưng bây giờ nghĩ lại, đột nhiên Thanh Ly nhận ra -- Đại khái là giống như hắn vậy.

Nàng nhìn hoàng đế đến xuất thần, một lúc lâu sau cũng chưa lên tiếng, có điều Hoàng Đế cũng không tức giận mà chỉ mỉm cười nhìn nàng, “Sao thế, nếu cùng ra ngoài với nàng thì phu quân sẽ không khiến nàng mất mặt chứ?”

”Bệ hạ cứ nói đùa.” Trong lòng Thanh Li rất thỏa mãn nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ thẹn thùng, nàng khẽ nói: “Chính xác là tăng thêm thể diện mới đúng.”

Hoàng đế không nói tiếp nữa, hấn nắm chặt bàn tay nhỏ bé không xương của nàng rồi dẫn nàng ra ngoài.

Thanh Li lấp bắp kinh hãi, nàng vừa đi theo hấn vừa nói: “---- Bệ hạ?”

Hoàng Đế nghiêm mặt nhìn nàng, Thanh Li vội nói: “Không phải Bệ hạ phải ra chính sảnh à? Sao bây giờ người lại...”

“Đúng thế.” Hoàng đế vẫn nắm tay nàng không thềm quan tâm: “Nếu đã đồng ý với nàng đi giành về vang của Anh Quốc Công thì đương nhiên Trẫm phải đi rồi.”

“Nhưng mà....” Thanh Li gấp đến muốn khóc, nàng lấp bắp: “Bệ hạ...Dẫn thần nữ theo làm gì...”

“Tiểu cô nương nàng thật không chịu nói lý.” Hoàng đế không thềm quay đầu lại mà vẫn nắm tay nàng đi về phía trước, có điều quan tâm đến Thanh Li mặc váy hẹp bước chân ngăn nên hấn đi cũng không nhanh, sắc mặt Thanh Li đỏ ửng, hấn lại nói tiếp: “Vừa rồi Trẫm đã muốn đi, là ai đó mặt không nỡ để Trẫm đi hả?”

Giọng nói của hấn phảng phất vui vẻ: “Sao, vừa rồi không nỡ bỏ, bây giờ lại cam lòng à?”

Thanh Li muốn nói không phải nàng không nỡ rời xa hấn, song nàng chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám nói ra khỏi miệng, nàng đành phải lấp liếm: “Bệ hạ phải đi gấp công thần, nếu thần nữ đi chung thì không thích hợp lắm, hay là thôi đi mà...”

Hoàng đế lờ đi mà ý nhiều: “Trẫm nói được là được, về phần người khác, ai dám có ý kiến?”

“Thế nhưng...” Thanh Li bất chấp tất cả mặt dày mày dạn nói: “Mặc dù thần nữ không nỡ xa Bệ Hạ, bây giờ thì có thể ở chung, nhưng sau đó thì thế nào?”

“Dù sao Bệ hạ cũng phải hồi cung, Thần nữ không thể nào đi cùng người được?” Thanh Li cả gan tránh khỏi tay Hoàng Đế, lời lẽ chính đáng: “Đau dài không bằng đau ngắn, chúng ra cứ tạm biệt chỗ này đi, Bệ hạ thấy được không?”

Hoàng Đế vốn muốn xem xem tiểu cô nương này rốt cuộc muốn bày trò gì nên hấn nói lỏng tay ra nhìn nàng nói trái lòng mình, ánh mắt thỉnh thoảng chớp chớp chỉ còn thiếu đưa ngón tay lên miệng cắn nữa thôi, trong mắt hấn nàng đáng yêu không thể tả, nghe nàng nghiêm túc nói hứu nói vượn trong lòng hấn cảm thấy vô cùng yêu thương, hấn kiềm chế không được muốn đưa nàng một chút.

Hấn mỉm cười: “--- Nàng nói nhiều như vậy là muốn ám chỉ Trẫm nên sớm đón nàng vào cung sao?”

Thanh Li: --- Không phải mà!

Bệ hạ dính người quá rồi, nói sao cũng đuổi không đi vậy!

Khó khăn lắm nàng mới cả gan phản bác Hoàng Đế một lần nhưng không ngờ bị Hoàng Đế phản bác trở lại, nàng á khẩu không trả lời được nên trong lòng rất buồn phiền.

Hoàng Đế là Thiên tử, chí cao vô thượng, song hôm nay là lần đầu Thanh Li gặp hấn, Hoàng Đế đối xử tốt với nàng, hơn nữa còn dịu dàng an ủi nên đương nhiên nàng không biết Hoàng Đế đáng sợ cỡ nào.

Thấy hấn hiểu ý của mình nhưng vẫn cố tình xuyên tạc, rõ ràng là có ý xấu.

Thanh Li hơi tức giận, có điều miệng lưỡi Hoàng đế lợi hại nàng nói không lại, nàng đành đỏ mặt ngơ ngác một lát rồi hừ nhẹ một tiếng xoay người rồi đi.

Nàng đi rất nhẹ nhưng mấy vị nữ quan sau lưng sợ hãi vô cùng.

Ai dám lên giọng trước mặt Hoàng Đế chứ, đã vậy còn xoay người bỏ đi?

--- Không muốn sống nữa sao?!

Đừng nói là chưa từng xin cáo lui với Hoàng Đế, nếu thật sự cáo lui thì cũng phải lùi về sau mấy bước rồi mới được xoay người bước đi mới phải.

Loại chuyện thế này, tuy Tiểu Hoàng hậu không mất ân sủng nhưng nữ quan chuyên chịu trách nhiệm dạy dỗ phép tắc cho hoàng hậu thì kết cục không cần nói cũng biết.

Mặt mày mấy người Lục nữ quan lập tức trắng bệch, một mặt các bà hận không thể đi tới lôi Thanh Li trở lại, một mặt nom nớp lo sợ không biết có nên quý xuống lĩnh tội với Hoàng đế hay không.

Cùng lúc đó, trong lòng mấy vị nữ quan cũng không tự giác cảm thấy bất đắc dĩ với tính khí này của Thanh Li --- Các bà hầu hạ trong cung đã nhiều năm nhưng chưa từng nhìn thấy Hoàng Đế nở nụ cười, lúc nào cũng căng thẳng như làm chuyện nguy hiểm vậy.

Còn vị Tiểu Hoàng Hậu này thì tốt rồi, thấy Bệ hạ dịu dàng an ủi, cẩn thận dỗ dành sợ nàng uất ức, nàng lại không biết điểm dừng mà nhẩn mặt rồi đi.

Càng khiến các bà âm thầm ngạc nhiên chính là mặt mày Bệ hạ vẫn vui vẻ như trước, thấp thoáng ý cười dung túng chứ chưa từng tức giận.

Đãi ngộ giữa người với người trên thế gian này thật khiến người ta phát điên.

Thanh Li không hề biết tâm tư của mấy vị nữ quan, trong lòng nàng không vui nhưng lại không biết Hoàng Đế hung ác khắc nghiệt như thế nào nên nàng xoay người rời đi, không để ý tới hấn nữa.

Vừa mới đi được vài bước, Thanh Li đã nghe tiếng bước chân mạnh mẽ đuổi theo phía sau, nàng biết Hoàng Đế đuổi theo mình nên càng đi nhanh hơn, ai ngờ không đợi nàng kịp phản ứng thì trời đất quay cuồng.

Đến khi nàng lấy lại tinh thần, Thanh Li có cảm giác đột nhiên mình cao hơn rất nhiều.

Cẩn thận nhìn lại, Thanh Li muốn khóc -- Rõ ràng Hoàng đế đang vịn eo của nàng nhẹ nhàng nhắc lên rồi tiện tay đặt nàng lên đầu tường.

Thanh Li không sợ độ cao, có điều nàng sợ mất thể diện -- Nếu để người ta nhìn thấy Hoàng Hậu tương lai ngồi trên đầu tường, chắc không vẻ vang gì đâu.

--- Nàng, vẫn, muốn, thể diện, đấy!

Bức tường này không tính là cao nhưng tuyệt đối không thấp, ít nhất nàng không thể dễ dàng đi xuống, huống chi nàng đang mặc y phục rườm rà của nữ nhi, hoạt động không tiện, nếu nhảy xuống không chừng sẽ bị thương mất.

Vốn dĩ sắc mặt Thanh Li chỉ hơi ửng hồng, tuy nhiên giờ khắc này lại hoàn toàn đỏ lên rồi, nàng kéo dài giọng, giọng nói mang theo lo lắng cộng thêm tức giận mà chính nàng cũng không phát hiện, “---Bệ Hạ!”

Tác giả: Thanh Li: Ta cao nhất (^ ^)

Hoàng đế: “Không được chạy!” (^ ^)

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.